

Юскаєва І. П.,
експерт з продажу послуг мобільного зв'язку Сумської філії
ПАТ «Укртелеком»

ОПТИМІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ МІНІСТЕРСТВА СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НА ОСНОВІ ДОСВІДУ ЄС

Основа сучасної соціальної політики ЄС була закладена в 2002 році на Всесвітньому саміті по стійкому розвитку в Йоганнесбурзі. Соціальна складова в рамках політики стійкого розвитку направлена на зниження рівня безробіття, підвищення рівня продуктивності праці та рівня національного доходу. Окремо було виділено питання вирішення проблеми соціального забезпечення зростаючої долі старіючого населення. В цілому, механізм соціального захисту ЄС побудований на принципі розділу сфер відповідальності між різними рівнями по принципу субсидіарності [1, с. 45].

Пропонуємо коротко зупинитися на основних аспектах формування та реалізації системи європейського соціального забезпечення, з метою виокремлення безпосередніх позитивних особливостей, що можуть бути запозичені у вітчизняну соціальну політику держави, формування та реалізація якої покладено на Міністерств соціальної політики України.

Соціальна політика ЄС складає особливу сферу взаємовідносин громадян та еліт в економіці та політиці, і питання соціального забезпечення мають значний потенціал для політичної мобілізації, і відповідно для підтримки подальшої інтеграції цього економічно-політичного утворення.

Створення ЄС першочергово виходило із намірів створити загальну соціальну політику, гармонізувати соціальні стандарти і рівень соціального забезпечення у всіх країнах ЄС. Ще в 1986 році в тексті Єдиного європейського акту була заявлена ціль створення єдиного соціального простору і гармонізації соціальної політики Європейського Співтовариства [2].

Підтвердження цих намірів можна простежити у всіх документах, які прийняті в ЄС, зокрема у такому важливому документі як Лісабонський договір

від 2007 року, в ст. 1 якого зазначено, що Союз буде прагнути до стабільного розвитку Європи на основі збалансованого економічного зростання і цінової стабільності, висококонкурентної ринкової економіки, націлену на повну зайнятість та соціальний прогрес, високий рівень захисту та покращення якості оточуючого середовища. Союз буде боротися з соціальним відторгненням та дискримінацією, буде впроваджувати ідеї соціальної рівності та захисту, рівність жінок та чоловіків, солідарність між поколіннями та захист прав дитини. Союз буде впроваджувати економічну, соціальну та територіальну єдність і солідарність між державами-членами [3, с. 306-311].

Зважаючи на вищевказані наміри Європейського Співтовариства щодо впровадження та реалізації ефективної соціальної політики, слід вказати, що даною організацією ґрунтовно розуміється основний зміст соціальної політики та засадничі принципи її побудови. З цього приводу є слушна характеристика соціальної політики в науковому аспекті, який розглядає її як «політику соціального», що означає спрямованість будь-якої політики, особливо економічної політики, на досягнення суспільно визнаної системи соціально-політичних цілей [4, с. 442].

У європейських країнах розробляються й вживаються заходи, що дозволяють уникнути великих соціальних конфліктів і конфронтацій. У цьому проявляється намагання суспільства дати адекватну відповідь на виклики ХХІ століття, одним з яких стала світова економічна криза. Відповідь громадянського суспільства полягає в тому, що відповідальність за успіх економічних і соціальних трансформацій, забезпечення соціальної безпеки й стабільності лягає рівною мірою на державу, бізнес і неурядові організації (громадянське суспільство в цілому й окремих громадян зокрема). Для цього необхідно активно використовувати компроміси й політику соціального партнерства із залученням інститутів громадянського суспільства.

Особливістю європейської соціальної політики є активна й масштабна участь держави в процесах відтворення, високі податки й соціальні внески, за рахунок яких відбувається формування соціального бюджету. При цьому,

використання таких податків та внесків суворо контролюється компетентними органами.

Ефективне використання податкових ресурсів припускає, що вони через систему кругообігу ресурсів на макрорівні вертаються від держави в економіку як у формі підтримки попиту, так і необхідних компонентів росту – капіталовкладень в інфраструктуру, підтримки найбільш важливих і перспективних галузей, більше якісної й мотивованої робочої сили, а звідси більшої продуктивності праці й росту конкурентоспроможності. Така нині логіка взаємозв'язку соціальної політики й економічного розвитку в країнах Європейського Союзу.

У довгостроковому плані відзначається досить тісна кореляція росту соціальних витрат і продуктивності праці. Важливо, однак, щоб дотримувався баланс, тому що рівень соціальних витрат не повинен виходити за рамки певної норми. Ця норма в країнах ЄС становить до 20% ВВП по соціальних внесках – визначальні витрати, що йдуть безпосередньо на соціальне забезпечення. На податки доводиться до 30% ВВП – ці ресурси в значній мірі спрямовуються на фінансування інших галузей соціальної сфери. Зазначені норми адаптовані до рівня розвитку й продуктивності економіки, забезпечують її ефективність.

6 жовтня 2012 року Європейська комісія оприлюднила проект витрат Європейського соціального фонду (ЄСФ) на 2014-2020 рр. Бюджет Фонду на цей період становитиме 84 млрд. євро (на 10 млрд. більше ніж в попередній семирічний період) і імовірно буде витрачений на основі перерозподілу між різними європейськими регіонами. Найменш розвинені країни (переважно ті, які недавно вступили в ЄС, а також в окремих районах Греції, Португалії, Іспанії та південної Італії) отримають 40,7 млрд. євро, так звані «транзитивні» регіони можуть розраховувати на 15,6 млрд.; найбільш розвинені – на 27,6 млрд. Пріоритетні сфери фінансування Фонду – підтримка зайнятості та мобільності, інвестування в освіту і кваліфікацію трудящих (у тому числі протягом усього життя), боротьба з бідністю і соціальною нерівністю, посилення інституційної основи та ефективності управління соціальною сферою [5, с. 10-12].

Європейські тенденції розвитку соціальної політики пов'язуються зі збільшенням акценту на особистій відповідальності громадян за свій добробут шляхом власних зусиль. У зв'язку з цим принциповим моментом є те, що соціальна політика має складатися із двох частин – активної та пасивної. Активна складова полягає у боротьбі з безробіттям, забезпеченням зайнятості, тобто у створенні умов для того, щоб людина перш за все сама мала можливість заробити собі на життя. Через цю активну складову реалізуються принципи самозабезпечення та самозахисту громадян.

Що стосується пасивної складової, то це підтримка того прошарку, тієї категорії населення, яка неспроможна підтримувати себе з поважних причин (через хворобу, втрату роботи, вік тощо). Ця складова соціальної політики здійснюється стосовно громадян, нездатних або частково нездатних до трудової діяльності, шляхом виплати пенсій, соціальних допомог тощо; фінансування гарантованої безоплатної медичної допомоги; забезпечення права соціально незахищених осіб на соціальне житло; забезпечення безоплатної освіти в державних і комунальних закладах освіти. При цьому, розмір такої соціальної допомоги, як показує практика деяких країн, напряму залежить від активної позиції тієї людини, що її отримує.

Наприклад, у Чехії розмір соціальної допомоги, яка надається малозабезпеченим громадянам, залежить не тільки від майнового стану заявника, але й від ступеня його активності, спрямованої на вихід з кризової ситуації. У Польщі в багатьох місцевих центрах соціальної допомоги обов'язковою умовою її надання є виконання одержувачем певної соціальної роботи.

Підсумовуючи дослідження європейського досвіду формування та реалізації соціальної політики як на території Європейського Союзу, так і на території країн держав-членів ЄС, можна зробити наступні висновки:

- 1) Фактично ключовою організацією, що має безпосередній вплив на регулювання захисту соціальних прав громадян є сам Європейський Союз. Пояснити дану обставину можна тим, що держави-члени ЄС зобов'язані виконувати всі видані директиви та рішення Ради Європи, положення їх

установчих Договорів, оскільки для них вони є нормами прямої дії. У випадку їх невиконання до таких держав будуть застосовані фінансові та інші санкції, аж до припинення членства в ЄС. Фактично, держави-члени ЄС або повністю імплементують норми тих чи інших директив у своє локальне законодавство, або приймають своє внутрішнє законодавство у відповідності із нормами, що містяться у керівних актах ЄС.

2) За умови вступу України до Європейського Співтовариства, відповідні положення соціального законодавства також мають бути імплементовані у національне правове поле. Попри це, не чекаючи на вступ України до ЄС, на нашу думку, необхідно вже активно розпочати процес гармонізації соціального законодавства ЄС з національним законодавством України. І, в першу чергу, такий процес гармонізації слід розпочати із вироблення єдиних підходів до реалізації державної соціальної політики України відповідними державними органами влади, особливе місце серед яких займає Міністерство соціальної політики України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

- 1.Клемин А.В. Европейский Союз и государства-участники: взаимодействие правовых порядков / А.В. Клемин. – Казань, 1996. – 194 с.
2. Єдиний європейський акт від 17.02.1986 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_028
3. Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community, signed at Lisbon, 13 December 2007. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu>.
4. Heinz Lampert. Lehrbuch der Sozialpolitik. Berlin, 2000. - S. 442.
5. Европейский Союз: факты и комментарии / Под ред. Борко Ю.А. - М., 2012. – 53 с.

Юскаєва І.П. Оптимізація діяльності Міністерства соціальної політики України на основі досвіду ЄС / Юскаєва І.П. // Сучасний стан і перспективи розвитку держави і права: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Львів, 27-28 червня 2014 р. – Львів: Західноукраїнська організація «Центр правничих ініціатив», 2014. – С. 69-71.